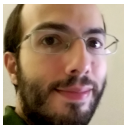
Fulla caduca

Per JoanM el dt., 17/11/2020 - 21:00

A la tardor cauen les fulles dels arbres. Aquests dies veiem una catifa de fulles seques al carrer, als boscos, pels camins... i la clorofil·la de les fulles ja mig "segades" per la crosta a l'hora d'expulsar-les dels arbres, o directament ja caigudes, va deixant-nos aquests tons poètics ocres, grocs, o marronosos.

Per què cauen? És necessari que es desfullin així, els arbres?

Hi ha arbres, que en diem de fulla caduca, que són més fràgils. La seva energia és més limitada i depèn molt de la llum del Sol, i en previsió d'una època en què el sol no brillarà gaire (l'hivern), deixen anar el verd fullatge que els costa energia de sostenir, per entrar en "mode hivernació", una latència vital més sostenible pels mesos més freds. A més, la capa que els vestia de verd ara cobreix el terra i els protegeix de gelades, per tant és doblement útil espolsar allò que durant els mesos de sol els ha estat canal d'entrada de l'energia. Els arbres de fulla perenne, en canvi, tenen una resistència diferent, i aprofiten les pluges de tardor per reviscolar, per la qual cosa no els cal mudar les fulles, que mantenen tot l'any.

És molt curiós: a nosaltres no ens surt despullar-nos, quan l'hivern es fa més fort, sinó més aviat ens tapem encara més. Però la metàfora de les fulles ens ajuda a copsar que davant les inclemències del temps que vivim, hi ha "fulles" que caldrà deixar caure perquè la nostra vida sigui sostenible. Aquest despullar-nos d'allò que ens ha estat útil és dolorós, tenim certa por de quedar amb el tronc pelat: com podré sobreviure? Potser hem deixat de fer aquelles activitats que tan ens definien. Qui som sense elles? Qui som sense les fulles que ens són pròpies, amb la forma que ens defineix com a arbre? Però l'arbre de fulla caduca, fràgil com nosaltres, ens parla: el que som no són pas aquestes fulles que tenim, passatgeres, sinó l'immensa dignitat de tronc que anem forjant dia rere dia en les relacions humanes i en l'amor. La resta, és estacional.